

Rowan k němu zvědavě přiskočila a přejela prsty po pokrouceném kmeni. Zbylé tři stěny byly obloženy knihovnami, které sahaly až ke stropu a věrně kopírovaly jeho linie.

„Ty jo, to bych nepřčetla za celý život,“ zašeptala, když očima přejížděla hřbety knih popsané zlatými a karmínovými písmeny.

„To máš pravdu,“ ozval se znenadání dědečkův hlas.

Kolem železného válce uprostřed místnosti, který, jak Rowan odhadovala, nejspíš skrýval kamna, byla rozestavěna dvě pohodlná křesla. Za každým z nich stála vysoká lampa. V bližším křesle seděl dědeček s knihou na klíně a přes nohy měl přehozenou tlustou modrou deku. „Dobré ráno, zlatíčko, také jsi nemohla spát? Tak si vezmi nějakou knížku a pojď si sem ke mně sednout. Knížky o dracích jsou tamhle,“ mávl dědeček rukou směrem k východní zdi.

„Vážně?“ Rowan nemohla uvěřit vlastním očím. Ve škole ve městě měli k dispozici jen jednu jedinou polici s knihami. Tyhle knihovny byly neskutečné. Pomalu procházela kolem polic s hlavou nachýlenou na stranu, jak se snažila přečíst všechny tituly, až narazila na jeden, u něhož jí srdce poskočilo vzrušením. „Tahle knížka se jmenuje Draci z lesa,“ oznamovala

